

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2110201365
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2110201365.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Jozefa Mačeja, v právnej veci žalobkyne: Z. O., nar. XX. B. XXXX, trvale pobytom N. X, R., zastúpenej advokátom: JUDr. Peter Harakály, so sídlom Mlynská 28, Košice, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému advokátom: JUDr. Baltazár Mucska, so sídlom Vajnorská 55, Bratislava, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 27. decembra 2019 č.k. 18C/12/2010-419 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej (výrok II.), v časti zamietajúcej vzájomnú žalobu (výrok V) a v časti trov konania o vzájomnej žalobe (výrok VII) p o t v r d z u j e a v časti trov (výrok VI. a VIII.) r u š í a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 11.216,91 eur a v časti úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 7.465,01 eur od 4. marca 2010 do zaplatenia a v časti úroku z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 1.879,80 eur zastavil; výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.117,70 eur titulom náhrady za bolesť, sumu 3.767,55 eur titulom sťaženia spoločenského uplatnenia a sumu 1.730,25 eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol; výrokom IV. konanie v časti vzájomnej žaloby o zaplatenie sumy 149,77 eur zastavil; výrokom V. vzájomnú žalobu zamietol; výrokom VI. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 34% trov konania; výrokom VII. žalobkyni v časti nároku vzájomnej žaloby priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% trov konania a napokon výrokom VIII. štátu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 67% a voči žalovanému v rozsahu 33%. Svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že po späťvzatí žaloby vzhľadom na plnenie žalovaného v sume 2.736,25 eur ostal predmetom sporu nárok na zaplatenie sumy 8.387,54 eur a to suma 1.736,24 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 4. marca 2010 do zaplatenia titulom náhrady za bolesť, suma 3.767,55 eur s 9% úrokom z omeškania od 4. marca 2010 do zaplatenia a titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a suma 2.883,75 eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ako i vzájomnou žalobou uplatnený nárok žalovaného voči žalobkyni v sume 2.093,95 eur titulom bezdôvodného obohatenia. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 427 ods. 1, 2, § 442 ods. 1, § 444, § 451 ods. 1 a 2 z.č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „ObZ“) a § 15 ods. 1 z.č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 1 a § 11 ods. 1 z.č. 437/2004 Z.z., § 1, § 2, § 3, § 5, § 6, § 7 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov. Vecne dôvodil, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa dňa 25. mája 2003 pri dopravnej nehode utrpela zranenia, v súvislosti s ktorými

si voči žalovanému uplatňuje nárok na náhradu škody titulom bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia z dôvodu, že zodpovedný prevádzkovateľ motorového vozidla mal v čase dopravnej nehody v čase vzniku škodovej udalosti uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného. Žalobkyňa a žalovaný 29. septembra 2006 uzavreli mimosúdnu dohodu, na základe ktorej došlo medzi stranami k vysporiadaniu nárokov na náhradu škody na zdraví žalobkyne v rozsahu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia uvedeného v dohode, žalobkyňa je invalidná, s poklesom schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 70%. Nebolo sporné, že žalobkyňa v dňoch 15. januára 2008, 13. júna 2008 a 27. februára 2009 absolvovala tri operácie tváre, ktoré boli vykonané v súvislosti s úrazom, ktorý utrpela pri dopravnej nehode. Žalobkyňa si u žalovaného uplatnila nárok v súvislosti s týmito operáciami na základe žiadosti zo 4. decembra 2009, kde podkladom pre ohodnotenie bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia bol lekársky posudok MUDr. A. N.. Súd prvej inštancie mal tiež za nesporné, že žalovaná v reakcii na uvedenú žiadosť žalobkyne 22. decembra 2009 oznámila poistné plnenie v sume 2.736,25 eur a to sumu 736,30 eur titulom bolestného a sumu 1.999,95 eur titulom sťaženia spoločenského uplatnenia. Nebolo sporné, že žalobkyne nárok na náhradu škody titulom bolestného v súvislosti s tromi operáciami vznikol, medzi stranami k dohode o vyrovnaní nedošlo. Sporným medzi stranami bolo, v akom rozsahu má žalobkyňa nárok na náhradu škody titulom bolestného, počet bodov a aj výška náhrady za bolesť a taktiež bolo sporným, či žalobkyne vznikol nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia a nárok na jeho zvýšenie. Súd prvej inštancie dôvodil, že odškodnenie za bolesť sa poskytuje nielen za bolesti spôsobené na zdraví, ale aj za bolesti spôsobené liečením poškodenia zdravia alebo odstraňovaním jeho následkov. Žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu za bolesť v súvislosti s realizovanými tromi operáciami je práve takým nárokom, ktorý jej vznikol v dôsledku odstraňovania následkov zranenia, ktoré utrpela pri dopravnej nehode 25. mája 2003, keď sporným nebol nárok na náhradu za bolesť, ale výška tohto nároku, ktorá je otázkou odbornou, pretože závisí výslovne od lekárskeho posudku a nie od zistenia súdu. Súd prvej inštancie dôvodil, že odvolací súd vo svojom ostatnom rozhodnutí uviedol, že bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia musia byť hodnotené a stanovené znalcom podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. a náhrada má byť vyčíslená podľa z.č. 437/2004 Z.z. hodnotou aktuálnou. Vychádzajúc zo znaleckých posudkov vyhotovených vo veci, bodové ohodnotenie bolestného za prekované tri operačné zákroky je vo výške 135 bodov, pričom táto výška je znalcom určená podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. a vyplýva zo znaleckého posudku č. 19/2011, ako aj 80/2013 a napokon i znaleckého posudku č. 8/2016, keď znalec vzhľadom na tri operačné výkony na tvári určil body podľa položky č. 19 skalpácia hlavy vrátane operácie 90 bodov, z toho 3 67,5 bodu, ktoré znalec vzhľadom na bolestný spôsob liečby zvýšil na dvojnásobok, t.j. na 135 bodov. Pri vyčíslení náhrady súd prvej inštancie postupoval podľa z.č. 437/2004 Z.z., podľa ktorého výška náhrady za bolesť sa určuje sumou 2% z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom SR za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok podľa odseku 1, za 1 bod a výsledná suma sa zaokrúhli na najbližšie celé euro smerom nahor. Nakoľko žalobkyňa absolvovala dve operácie v roku 2008 a jednu operáciu v roku 2009, keď výška bodu za rok 2008 bola 402,92 Sk a za rok 2009 14,46 eura, náhrada za bolesť za prekované tri operačné zákroky je potom celkom vo výške 1.854,- eur, za dve operácie v roku 2008 po 45 bodov, t.j. 1.203,30 eur a za rok 2009 1 operácia za 45 bodov, t.j. 650,70 eur. V konaní bolo preukázané, pričom nebolo medzi stranami sporné, že žalovaný titulom náhrady za bolesť plnil žalobkyne sumu 736,30 eur a z toho dôvodu má žalobkyňa nárok na náhradu za bolesť len v sume 1.117,70 eur ako rozdiel medzi 1.854,- eur a plnenými 736,30 eurami. Súd prvej inštancie uviedol, že náhrada za odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia sa poskytuje, ak úraz má preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného a pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb. Žalobkyňa si náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia pôvodne uplatňovala na základe lekárskeho posudku MUDr. A. N. po čiastočnom späťvzatí žaloby v sume 3.377,55 eur, keď s poukazom na znalecký posudok č. 8/2016 jej patrila náhrada v rozsahu 375 bodov. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobkyne nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vznikol, nárok si uplatňovala s poukazom na vykonané 3 operácie v roku 2008 a 2009, a i keď náhrada sa poskytuje jednorazovo a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne priznaná bola, avšak súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok na ďalšiu náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia jej vznikol, keďže došlo k bodovému zvýšeniu ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ide však o nárok nový, za ktorý žalobkyňa odškodnená nebola a patrí jej za 1425 bodov, pričom pri výške bodu je potrebné vychádzať z toho, že trvalé následky sa hodnotia najskôr po roku od vzniku zranenia, pričom nebolo v roku 2005 zrejmé, do akej miery budú trvalé následky. Liečenie zranení spôsobených ďalšími tromi operáciami ešte v čase vyhotovenia znaleckého posudku v roku 2005 nebolo ukončené a nebolo možné stanoviť trvalé následky, keďže sa hodnotia najskôr po roku vzniku. Súd prvej inštancie

dospel k záveru, že za trvalé následky v súvislosti s úrazom je potrebné žalobkyni priznať nárok na ich náhradu, pretože ide o nároky, za ktoré žalobkyni náhrada nebola priznaná. Nemožno postupovať podľa výpočtu rozdielov medzi pôvodne stanoveným počtom bodov v roku 2005 a následne počtom bodov stanovených v roku 2016. V danom prípade nejde o zhoršenie následkov, ktoré jej vznikli v súvislosti s dopravnou nehodou, nakoľko tieto následky ešte posudzované neboli. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia plnil sumu 1.999,95 eur a z toho dôvodu má žalobkyňa nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia za položky, za ktoré náhrada doposiaľ priznaná nebola a to v sume 3.767,55 eur (5.767,50 eur mínus 1.999,95 eur). Súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku opäť postupoval podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb., keď mal za to, že žalobkyni nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vznikol, pričom sa zaoberal mierou obmedzenosti žalobkyne vzhľadom na jej uplatnenie v spoločnosti a či v zmysle právnej úpravy ide o prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý by zakladal nárok na priznanie zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa je invalidná v rozsahu viac ako 70%, pred dopravnou nehodou bola zamestnaná, slobodná, s vážnou známosťou, žila spoločenským životom, chodila do spoločnosti, primerane tomu sa aj obliekala, nosila obuv na vysokých opätkoch. V súčasnej dobe je slobodná, známosť ukončila, chodí s oporou, nemôže nosiť obuv na vysokom opätku, oblieka sa iba športovo, od nehody nikam nechodí, nespomína si na predchádzajúci život, trpí bolesťami, pomáhajú jej rodičia. Súd prvej inštancie dodal, že následky úrazu žalobkyne sú zjavne mimoriadne závažné, avšak vzhľadom na spôsob života, ktorý vedie je zrejmé, že nie je úplne vylúčená zo všetkých aktivít rodinného a spoločenského života. Pri úvahe o primeranosti odškodnenia prihliadol aj na rozhodovaciu prax súdov. Titulom zvýšenia považoval súd prvej inštancie za primeraný rozsah zvýšenia o 30% a to najmä s ohľadom na vek žalobkyne v čase dopravnej nehody 28 rokov, stratu uplatnenia v pracovnej sfére a zhoršenie jej spoločenského života. Súd prvej inštancie považoval žalobu žalobkyne za čiastočne dôvodnú v časti nároku žalobkyne za bolesť v sume 1.117,70 eur, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 3.767,55 eur a zvýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 1.730,25 eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobkyni priznal i úrok z omeškania, keď nebolo sporné, že žalobkyňa si svoj nárok uplatnila priamo proti žalovanému listom zo 4. decembra 2009 a žalovaný jej listom z 22. decembra 2009 a 21. decembra 2009 oznámil ukončenie šetrenia poisťnej udalosti a predložil jej výpočet výšky poisťného, z ktorých listín je zrejmé, že žalovaný uznal nárok žalobkyne, ale s inou hodnotou bodu pri určení výšky náhrady. Súd prvej inštancie mal taktiež za preukázané, že žalovaný si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 11 ods. 5 z.č. 381/2001 Z.z. splnil, nebol preto povinný uhradiť žalobkyni ako poškodenej úroky z omeškania. K vzájomnej žalobe žalovaného súd uviedol, že žalovaný sa domáhal od žalobkyne zaplata sumy 2.095,93 eur titulom bezdôvodného obohatenia, keď nešlo o vzájomné započítanie pohľadávok, keďže žalovaný popieral nárok žalobkyne. Nárok žalovaného súd nepovažoval za dôvodný, nakoľko jeho plnením nedošlo u žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu a nárok na plnenie na náhradu škody jej vznikol vo vyššom rozsahu, ako bolo žalovaným plnené. Nárok žalovaného uplatnený vzájomnou žalobou považoval za nedôvodný a preto vzájomnú žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 257 a § 259 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Dodal, že žalobkyňa si podanou žalobou pôvodne uplatňovala 19.604,45 eur a následne po vyhotovení znaleckého posudku a plnení zo strany žalovaného vzala žalobu späť v sume 11.216,91 eur a žiadala priznať sumu 8.387,54 eur, pričom jej bola priznaná suma 6.524,50 eur a úspech žalobkyne potom predstavuje vyhovenú časť žaloby 6.524,50 eur a úspech žalovaného predstavuje zamietnutú časť a zastavenú časť žaloby celkom vo výške 13.079,95 eur, teda čistý úspech žalovaného je v rozsahu 34%, ktoré priznal žalovanému vo vzťahu voči žalobkyni. Súd dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie nároku úspešnej strane v konaní nezistil. V časti uplatneného nároku vzájomnou žalobou bola úspešná žalobkyňa a preto jej prináleží náhrada trov konania v rozsahu 100%. Napokon štátu priznal voči stranám sporu podľa pomeru ich úspechu náhradu uhradených výdavkov, znaleckého vo výške 3,28 eur.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Dôvodil, že odvolanie podáva voči výroku II.,V., VII. a VIII. napadnutého rozsudku. Odvolanie právne odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Vecne dôvodil, že nesúhlasí so závermi prvostupňového súdu, keďže odôvodnenie považuje za nepresvedčivé, keď konajúci súd akceptoval vyjadrenia a dôkazy žalobkyne bez toho, aby ich konfrontoval s argumentami žalovaného. Zároveň namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím prijal nezákonný, právne neudržateľný rozsudok. Dodal, že od počiatku bolo nesporné, že žalobkyňa sa odškodnenia domáha iba a výlučne v súvislosti s následne vykonanými

operáciami tváre dňa 15. januára 2008, 13. júna 2008 a 27. februára 2009, podľa lekárskeho posudku vypracovaného MUDr. A. N. z 28. októbra 2009, nakoľko bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne v dôsledku poistnej udalosti z 25. mája 2003 bolo uspokojené v rámci mimosúdnej dohody dňa 29. septembra 2006. Poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2015 sp. zn. 26Co/309/2014, strana 5, majúc za to, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor obsiahnutý v tomto rozhodnutí súdu vyššieho stupňa, ktorým je viazaný. Pre rozhodnutie o uplatnených nárokoch bolo potrebné posudzovať také odborné otázky, ktoré si nemôže vyriešiť sudca a pre ich zodpovedanie je nevyhnutné disponovať vedeckými poznatkami. Problematickými v rámci priebehu celého konania boli nad rámec rozsahu spracované znalecké posudky, ktoré spôsobili zmatečnosť uplatňovaných nárokov, ktorú žalobkyňa ako pán sporu neodstránila a nebola odstránená ani v konaní následne ďalšími vypracovanými znaleckými posudkami MUDr. Mariánom Pamulom. Súd prvej inštancie nesprávne vo veci vychádzal zo záverov znaleckých posudkov, ktoré nie sú náležite odôvodnené, preskúmateľné, relevantné v posudzovanej veci a ktoré nezodpovedajú pravidlám logického uvažovania. Za tohto stavu a v takejto dôkaznej situácii súd prvej inštancie nesprávne rozhodol v prospech žalobkyne, keď v predmetnom konaní došlo k nesprávnostiam v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, vyhodnocovaní výsledkov vykonaného dokazovania a prijímania skutkových záverov vzhľadom na odborné neriešenie zmatečnosti v znaleckých posudkoch na základe subjektívneho názoru súdu. Poukázal, že na preukázanie nárokov a odstránenie rozporov je neprípustné vychádzať z nepodložených skutkových tvrdení žalobkyne a voľnej úvahy súdu v odborných otázkach, z ktorých prevzal laické závery žalobkyne. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci vychádzal z nedostatočných, neurčitých a nezrozumiteľných dôkazných prostriedkov, t.j. z nekvalitných podkladov pre rozhodnutie. Žalobkyňa nenavrhol žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a tak za tejto dôkaznej situácie nemohol súd prvej inštancie dôjsť k inému záveru, ako k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu. Za nesprávny považuje i záver súdu prvej inštancie, kedy mal tento za preukázaný vznik nároku žalobkyne na sťaženie spoločenského uplatnenia. Odhliadnuc od uvedeného je jediný možný a logický záver ten, že nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne nevznikol, keď konajúci súd nad rámec svojho poslania a procesných návrhov protistrane vyplnil medzeru v dokazovaní, kedy sám interpretoval znalecké posudky, napadnutý rozsudok oprel o vedecké odborné poznatky, ktoré absentovali v odborných dôkazných prostriedkoch prezentovaných v konaní. Závery súdu prvej inštancie sú s poukazom na hodnotenie dôkazov vnútorne rozporné, protirečivé a argumentačne neudržateľné. Dodal, že súd prvej inštancie sa nesprávne vyporiadal so vznesenou kompenzačnou námietkou, teda konal o vzájomnom návrhu žalovanej, pričom nemal vyriešené, či ide o vzájomný návrh alebo o obranu proti návrhu. Podotkol, že žalovaná nenavrhol, aby jej bolo prisúdené viac, než voči nej uplatnil žalobca a takýto prejav je možné považovať len za obranu proti žalobe žalobcu, s ktorou sa súd môže vysporiadať len v odôvodnení rozsudku. Dodal, že konanie má i inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a to odňatie možnosti konať pred súdom a nedostatočné a chybné odôvodnenie rozhodnutia. Poukázal na ustanovenie § 220 ods. 2 CSP a na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky majúc za to, že súd sa v odôvodnení nevyporiadal s argumentáciou žalovanej a nad rámec svojej právomoci posudzoval také odborné otázky, ktoré si nemôže vyriešiť súd sám. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II., VII., VIII., zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná voči žalobkyne náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací návrh doplnil podaním označeným ako doplnenie odvolania tak, že žiadal, aby odvolací súd v napadnutej časti výroku V. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobkyne uložil povinnosť zaplatiť mu 2093,95 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že žalovaný v podanom odvolaní prezentuje všeobecné námietky bez toho, aby poukázal na konkrétne časti úvahy a posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie, ktoré sú vyjadrené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Nie je preto možné konkrétne reagovať na odvolacie námietky žalovaného, nakoľko z odvolania nie je zrejmé, ktorej časti odôvodnenia, resp. ktorých konkrétnych otázok riešených súdom prvej inštancie sa tieto námietky týkajú. Poukázala, že z doručených znaleckých posudkov MUDr. Mariána Pamulu jasne vyplynulo bodové hodnotenie bolesti za tri operácie, pričom súd prvej inštancie tento odborný záver znalca akceptoval a podľa toho postupoval a zároveň rešpektoval právny záver odvolacieho súdu a pri operáciách zohľadnil hodnotu bodu platnú pre rok 2008 a pre rok 2009 a rovnako súd prvej inštancie akceptoval i odborný názor znalca, ktorý hodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia. Podstatné v tomto smere je to, že ide o nové sťaženie spoločenského uplatnenia, čo jasne vyplýva zo záverov znalca. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, voči výrokom VI. a VIII. podala v zákonnej lehote odvolanie aj žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a štátu priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému. Dôvodila, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti trov konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP majúť za to, že v zmysle tohto ustanovenia je pre priznanie práva na náhradu trov konania rozhodujúci úspech strany vo veci, samotný úspech strany v konaní však nie je možné hodnotiť mechanicky, len porovnaním toho, akú sumu si žalobkyňa uplatnila podanou žalobou a aká suma jej bola v konečnom rozhodnutí priznaná. Je potrebné prihliadať aj na ďalšie skutočnosti a to na priebeh konania, dôvod prípadného čiastočného späťvzatia žaloby na predmet konania, druh uplatneného nároku a okolnosti prípadu, či rozhodnutie nezáviselo od úvahy súdu, prípadne či nezávisela výška plnenia od odborných znalostí a či bola určená na základe znaleckého posudku. Dodala, že hodnotenie úspechu v konaní musí byť prísne individuálne, s prihliadnutím na konkrétnu právnu úpravu vzťahujúcu sa k samotnému uplatnenému nároku ako aj na všetky relevantné okolnosti prípadu, aby boli zachované základné atribúty súdnej ochrany a to jej spravodlivosť a účinnosť. Súd musí na jednotlivé prípady v konaní nazerať individuálne, pretože jednotlivé konania sa líšia svojimi okolnosťami a uplatnené nároky, ktoré je možné v súdnom konaní uplatniť sa líšia svojou povahou, charakterom i konkrétnosťou právnej úpravy, preto je potrebné vykladať ustanovenie § 255 ods. 1 CSP v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala najmä na to, že podanou žalobou si uplatnila nároky na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom výška nárokov bola určená na základe znaleckého posudku. Pokiaľ bol v konaní vypracovaný znalecký posudok a tento určil nižšie bodové ohodnotenie bolesti alebo sťaženia spoločenského uplatnenia, v dôsledku čoho bola priznaná žalobkyni nižšia náhrada škody, než ako požadovala v žalobe, nemožno túto skutočnosť hodnotiť pri rozhodovaní o náhrade trov konania na ľarchu žalobkyne. Obdobné princípy platia i pri rozhodovaní o zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/99/2017 z 31. marca 2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/125/2017 zo 14. marca 2018 a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017 z 13. decembra 2017. Dodala, že nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Mala za to, že nie je možné považovať za neúspech žalobkyne nepriznanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pokiaľ toto záviselo od posúdenia bodového hodnotenia v znaleckom posudku, za neúspech nie je možné považovať ani nepriznanie zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, nakoľko toto záviselo od úvahy súdu. V danom prípade je potrebné pri nároku žalobkyne považovať žalobkyňu za úspešnú, pričom pri stanovení výšky náhrady trov konania sa má vychádzať zo súm, ktoré boli žalobkyni v konaní priznané.

5. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Namietal, že nesúhlasí s argumentáciou žalobkyne uvedenej v odvolaní, nakoľko v časti rozhodnutia o trovách konania prijal súd prvej inštancie zákonné a právne udržateľné rozhodnutie v zmysle zásady úspechu vo veci. Poukázal, že ustanovenia civilného sporového kódexu pri náhrade trov konania sú koncipované tak, že pri rozhodovaní sa uplatňuje tzv. zásada úspechu a túto treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od znaleckého posudku, najmä aj s ohľadom na existujúce zastúpenie žalobkyne advokátom, ktorý má poznať aspoň bežnú judikatúru v žalovanej veci a napriek tomu, že bola žalobkyňa v základe sporu úspešná, by takýto výkon práva nemal byť chránený a konajúci súd tak správne pri rozhodovaní rozhodol podľa zásady úspechu. Záverom dodal, že zotrváva na podanom odvolaní.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) oboma stranami proti tým častiam rozsudku, ktoré boli vydané v ich neprospech (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že obe strany sporu použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach v medziach daných rozsahmi (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie

v napadnutej časti vo veci samej a vo veci vzájomného návrhu treba navzdory námietkam žalovaného považovať za vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke a je dôvodné ho potvrdiť (§ 387 ods.1 CSP), avšak v časti trov konania boli námietky žalobkyne dôvodné a rozsudok v takejto časti bolo potrebné zrušiť (§ 389 CSP) a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

7. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bolo zaplataenie sumy 5350,20 eur s 9 % úrokom z omeškania od 4.marca 2010 do zaplataenia žalobkyne žalovaným titulom bolestného, sumy 9688,20 eur s 9% úrokom z omeškania od 4.marca 2010 do zaplataenia titulom sťaženia spoločenského uplataenia ako i konanie o vzájomnom návrhu žalovaného o uloženie povinnosti žalobkyne zaplataiť mu resp. vydať mu bezdôvodné obohatenie 467,43 eur titulom vyplataenia bolestného a 1625,52 eur titulom vyplataenia sťaženia spoločenského uplataenia a jeho zvýšenia o 50%.

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej vo výrokoch II., V., a v časti trov konania vo výrokoch VI., VII, VIII, vychádzajúc z uplataenej odvolacej argumentácie žalovaného vo veci samej s prihliadnutím na odôvodnenie preskúmaného rozsudku prvoinštančného súdu je posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam (§ 365 písm. f/ CSP) a či rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci (§ 365 písm. h/ CSP) a či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP). Vychádzajúc z uplataenej odvolacej argumentácie žalobkyne i žalovaného v časti trov konania je posúdiť či v tejto časti súd prvej inštancie vec správne právne posúdiť (§ 365 ods.1 písm. h/ CSP).

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, ktorý spočíva v nesprávnom skutkovom závere je daný vtedy, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo tiež vtedy ak v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

10. Z obsahu odvolania žalovaného voči výroku II. napadnutého rozsudku (ktorým súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplataiť žalobkyne sumu 1.117,70 eur titulom náhrady za bolesť, sumu 3.767,55 eur titulom sťaženia spoločenského uplataenia a sumu 1.730,25 eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku) vyplýva odvolacia námietka, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor obsiahnutý v rozhodnutí súdu vyššieho stupňa, Krajského súdu v Trnave z 30.júna 2015 sp.zn. 26Co/309/2014 (str.5 odôvodnenia), že je potrebné, aby v konaní bola ohodnotená bolesť a sťaženie spoločenského uplataenia v súvislosti s 3 operáciami (dve v roku 2008 a jedna v roku 2009). Žalovaný vo svojom odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu nedôvodne namietal, že súd prvej inštancie vychádzal zo záverov znaleckých posudkov, ktoré nie sú náležite odôvodnené, preskúmateľné, relevantné a že súd prvej inštancie nad rámec svojho poslania vyplnil medzeru v dokazovaní a sám interpretoval znalecké posudky a oprel rozsudok o odborné poznatky, ktoré absentovali v odborných dokazných prostriedkoch.

11. Odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil súd prvej inštancie ako irelevantné, všeobecné, bez bližšieho zdôvodnenia pochybenia súdu prvej inštancie v dokazovaní a vyhodnotení dôkazov. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu z 30.júna 2015 sp.zn. 26Co/309/2014 bolo vo veci vykonávané znalecké dokazovanie a to oboznámením sa so znaleckými posudkami znalca MUDr. Mariana Pamulu č.8/2016 z 18. januára 2016, č.68/2018 z 10. júla 2018 nadväzujúce na posudky č.19/2011 z 28.marca 2011 a č.80/2013 z 1. septembra 2013. Znalecké posudky síce možno vyhodnotiť ako neštandardné, komplikované avšak nevyklučujúce prijatie záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti priznania odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplataenia a jeho zvýšenia podľa v nich stanovených ohodnotení. Žalovaný napriek tomu, že svoje vyjadrenia o zmatečnosti znaleckých posudkov prezentoval už v prvoinštančnom konaní, tieto bližšie nešpecifikoval a nenavrhol žiaden iný dôkaz, ktorý by mohol ovplyvniť hodnotenie dôkazov .

12. Zásada voľného hodnotenia dôkazov znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi. Žalovaný ako odvolateľ primárne vo svojom odvolaní namieta, že súd prvej inštancie vo veci vychádzal napriek jeho opakovaným námietkam zo záverov znaleckých posudkov, ktoré nie sú náležite odôvodnené, preskúmateľné, dostatočne doložené, relevantné v posudzovanej veci avšak nekonkretizuje v čom konkrétne je posudok nesprávny, nepreskúmateľný. Na takéto všeobecné námietky odvolateľa bez špecifikácie nesprávnosti konkrétnych úvah a posúdení súdu prvej inštancie i odvolací súd môže, pretože odvolacími dôvodmi je viazaný, reagovať len všeobecne.

13. Žalovaný v úvode svojho odvolania uvádza ako odvolací dôvod i nesprávne právne posúdenie, v texte odvolania ho však už nešpecifikuje. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

14. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na (výstižné, správne a presvedčivé) odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

15. Žalovaný odvolaním napadol i výrok V. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola zamietnutá vzájomná žaloba. Odvolací súd má zato, že žalovaný nedôvodne namieta, že „súd nesprávne posúdil vznesenú kompenzačnú námietku ako vzájomnú žalobu napriek tomu, že žalovaný nenavrhol aby mu bolo prisúdené viac než voči nemu uplatnila žalobkyňa“.

16. Podľa § 147 ods.1 a 2 CSP žalovaný môže uplatniť svoje právo proti žalobcovi Vzájomnou žalobou (1). Vzájomnou žalobou je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil žalobca; inak súd posudzuje taký prejav len ako prostriedok procesnej obrany (2).

17. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný na poslednom nariadenom pojednávaní súdom pred súdom prvej inštancie dňa 11.decembra 2019 uviedol, že neuznáva nárok uplatnený žalobou žalobkyne, na vzájomnej žalobe v rozsahu 2093,95 eur trvá, nakoľko zo strany žalobkyne došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby.

18. Všeobecne možno konštatovať, že v záujme hospodárnosti konania umožňuje Civilný sporový poriadok, aby si žalovaný svoj prípadný nárok voči žalobcovi uplatnil žalobou, ako tomu bolo v prejednávanej veci. Právo žalobcu a vzájomnou žalobou uplatnené právo žalovaného nemusia byť rovnakého druhu. Pokiaľ však medzi stranami ide o vzájomné pohľadávky na plnenie rovnakého druhu, z povahy vzájomnej žaloby vyplýva, že žalovaný pôvodne žalobou uplatnenú pohľadávku žalobcu popiera. Inak by bol jeho procesný úkon z hľadiska obsahu de iure kompenzačnou námietkou, ktorou dochádza podľa hmotného práva k zániku záväzku a povahu vzájomnej žaloby má iba prevyšujúci nárok žalovaného, ak je jeho pohľadávka uplatnená vo väčšom rozsahu ako pohľadávka žalobcu. Z vyššie uvedeného bodu 17 je zrejmé, že žalovaný žalobou uplatnený nárok popiera a preto nemožno procesný úkon, ktorým sa domáha plnenia od žalobkyne považovať za kompenzačnú námietku podľa § 147 ods.2 CSP. V takom prípade totiž ide o vzájomnú žalobu, a to aj pokiaľ je žalovaným uplatňovaná nižšia pohľadávka než je žalobou uplatnená pohľadávka žalobkyne.

19. Napokon odvolateľ, žalovaný namieta, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, nepresvedčivé a nespĺňa zákonom stanovené požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia.. Žalovaný je názoru, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení nevyporiadal s argumentáciou žalovaného a posudzoval také odborné otázky, ktoré si nemôže vyriešiť súd sám. Preskúmaním obsahu spisového materiálu a napadnutého rozhodnutia však dospel odvolací súd k záveru, že táto argumentácia je celkom nedôvodná a táto námietka žalovaného sa potom javí iba ako nepodložená a účelová. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku v bodoch 45 až 70 možno dostatočne vyvodiť vyporiadanie sa s argumentáciou žalovaného.

20. Odvolací súd má teda za to, že odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu spĺňa všetky náležitosti v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, keď súd prvej inštancie v rozhodnutí uviedol, čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadrila žalovaná a aké prostriedky procesnej obrany použila, následne opísal skutkový stav, uviedol, ktoré z navrhovaných dôkazov boli vykonané a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené, výsledky vykonaného dokazovania súd náležite vyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil, vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov v čl. 15 základných princípov CSP a v § 191 ods. 1 CSP, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Súd sa náležite vyrovnal s argumentmi sporových strán, ktoré mohli mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP pritom zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. V rozhodnutí nechýba ani dôsledné právne posúdenie veci.. Súd prvej inštancie si teda svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 a § 220 ods. 2 CSP riadne splnil, výsledky vykonaného dokazovania náležite vyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. Vzhľadom na to, všeobecná námietka žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, neobstoí. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je totiž vyčerpávajúce, dostatočne zrozumiteľne odôvodnené a logicky konzistentné.

21. Napokon sa odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou žalobkyne i žalovaného voči trovám konania a dospel k záveru, že len odvolania žalobkyne je dôvodné. Žalovaný namieta nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania vzájomnej žaloby, tvrdiac len že jeho procesný úkon bolo potrebné posúdiť ako kompenzačnú námietku. Odvolací súd v bodoch 15 až 18 odôvodnenia tohto rozsudku jednoznačne skonštatoval, že nárok žalovaného uplatnený v konaní bol správne posúdený ako vzájomná žaloba a keďže bola zamietnutá je nesporné, že žalovaný bol neúspešný a preto podľa § 255 ods.1 CSP prináleží ako správne rozhodol súd prvej inštancii náhrada trov konania žalobkyne.

22. V časti nároku žalobkyne na náhradu trov konania (vo veci náhrady za bolesť, sťaženie spoločenského uplatnenia a jeho zvýšenia) odvolací súd napriek tomu, že na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (ust. § 142 ods. 3 z.č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) nová právna úprava Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné § 142 a teda nemá tri špeciálne skutkové podstaty, v prípade ktorých musí byť posúdenie náhrady trov konania u účastníka (pozn.: teraz „strany“ § 60 CSP), ktorý mal vo veci iba čiastočný úspech, odlišné od všeobecného pravidla vyplývajúceho z § 142 ods. 2 OSP (išlo o prípady, ak (a) mal účastník neúspech v pomerne nepatnej časti, (b) rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku, (c) rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu) ale má len dve a to na prvom mieste zásada úspech a v prípade, keď mala strana sporu úspech len čiastočný platí pravidlo pomeru úspechu (§255 ods.1,2CSP) dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je v tejto časti správne.

23. Odvolací súd má za to, že uplatňované nároky žalobkyne vo veci samej sú takej povahy, že posúdenie ich výšky záviselo jednoznačne od znaleckých posudkov a v konečnom resumé od úvahy súdu. Náhrada za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia i jeho zvýšenie by mali zodpovedať povahe utrpenej ujmy, čo je pri absencii exaktnejších kritérií vecou posúdenia všeobecného súdu. V danej veci sa žalobkyňa domáhala náhrady za bolesť, odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia a zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia keď určenie samotnej výšky plnenia bolo nepochybne závislé na znaleckom posudku a úvahe súdu a v tomto prípade preto nemožno hovoriť o procesne neúspešnej žalobkyne, keďže jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno totiž žalobkyňu ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe znaleckej činnosti a úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov treba rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Základné je, že žalobkyne nárok vznikol a sprevádzajúce je v akej

výške (analogicky vid' nález Ústavného súdu ČR, III ÚS 170/99) a preto odvolací súd nepovažuje za správny záver súdu prvej inštancii že je dôvodné žalovanému priznať nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 34 %. Žalobkyňa je nevyhnutné považovať za procesne úspešnú (minimálne vo vyhovujúcej a zamietajúcej časti), keďže mala úspech čo do základu uplatneného nároku a výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu závisela výlučne od znaleckého posudku a úvahy súdu. V prípade priznania nároku na náhradu trov konania je dôvodné pri následnom vyčíslení vychádzať len z ceny priznaného plnenia, pretože je bez právneho významu to, v akom rozsahu žiadala žalobkyňa priznať odškodnenia v pomere k súdom priznanej výške plnenia.

24. Odvolací súd v zmysle § 393 ods.2 CSP v tomto smere odkazuje na ustálenú rozhodovaciu prax (rozhodnutia NS SR sp. zn 3MCdo/7/2009; 3MCdo9/2007; 4MCdo/1/2007, 6MCdo/8/2007). Súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ sa mienil odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe, malo odôvodnenie uznesenia obsahovať aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu (§ 220 ods. 3 v spojení s § 234 ods. 2 CSP).

25. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti trov konania strán sporu a trov štátu (výrok VI. a VIII) podľa § 389 ods. 1 písm. c/ a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude o náhrade trov konania opätovne rozhodnúť, pričom musí postupovať v smere vyplývajúcom z odôvodnenia odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 3 CSP s tým, že v zmysle § 391 ods. 2 CSP je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

27. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie rozhodne i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).